

Güven bana - Ben bir insani görevliyim

Güven, insani faaliyetlerin yürütüldüğü alanda önemli bir mesele haline geldi. Silahlı çatışmaların tarafları insani alanda görev yapanların tarafsız ve yansız olmalarına güvenebilir mi?

Mağdur durumdaki kişiler, insani görevlilerin yardımları adil bir şekilde dağıtacağına ve mağdurların haklarına saygı göstereceğine güvenebilir mi? Bağış yapan hükümetler ve cömert bağışçılar paralarının iyi bir şekilde harcanacağından emin olabilir mi? İnsani yardım kuruluşları birbirlerine güvenip ortak amaçlar uğruna birlikte çalışabilir mi?

Aralık 2019'da, Cenevre'de düzenlenecek Kızılhaç ve Kızılay Dernekleri Uluslararası Konferansı sırasında, "İnsani Faaliyetlerde Güven" konusunun ele alınması için tam bir gün ayrılması planlanıyor. Konferans tarihi yaklaşırken, aşağıda özeti bulunan blog yazısı, insani faaliyetlerde güvenin rolünü inceliyor.

İnsani kuruluşlar, kendilerini klişeleşmiş biçimde güvenilir yapılar olarak sunar. İnsani alandaki pazarlama faaliyetleri sonucu, insani görevliler bize genellikle, en mağdur durumdaki kişilere ulaşmak için en zor yerlere giden, aşırı baskı ve kısıtlamalara karşı bağışıklık kazanmış, çok ilkeli ve profesyonel bir şekilde yardım edecek mucize çalışanlar olarak sunulmaktadır. Ve görünüşe göre, biz bu işlerin hepsini bağışıcılarımızın parasının karşılığını verecek, buna değecek şekilde yapıyoruz.

Ancak, paydaşlarımızdan birçoğu, artık buna o kadar da kolay inanmıyor. Şüphe, insani faaliyetlerin etrafını sarıyor ve olduğunu varsaymak yerine güveni yeniden ve yeniden kazanmak gerekiyor. İnsani alanda güven söz konusu olduğunda belki de beş ana unsur üzerinde durmak gerekiyor;

- Çatışmalara taraf olan devletler ve silahlı gruplar, insani yardımın kolaylıkla manipüle edilip düşmanın eline geçebileceğini düşündükleri için, insani tarafsızlık ve yansızlık konusunda giderek artan düzeyde güvenceye ihtiyaç duyuyor.
- Uluslararasılaşma ya da "küreselleşme" hakkında ortaya çıkan yeni şüphe dalgası ve milliyetçiliğin yeniden dirilişi, milyonlarca Batılı vatandaşın, kendi ülkelerinde yoksulluk varken, yurtdışında yardım yapmak için para harcamanın değip değmediğini sorgulamasına yol açıyor.

- Yardım alan topluluklarda birçok kişi büyük ve otoriter uluslararası yardım kuruluşlarıyla uğraşmaktan bıktı. Yardımları “yerelleştirildiğini” ve insani bütçelerin daha doğrudan bir şekilde yerel kuruluşlara ve ulusal otoritelere gittiğini görmek istiyorlar.
- Birçok savaş ve afet mağduru, kendileri yardım alamazken, komşularının neden yardım almak üzere seçildiğini merak ediyor.
- Son olarak, insani alanda görev yapan bir kaç kişinin yanlış davranışları yüzünden patlak veren skandallar, bu alanda çalışan daha geniş bir kesimin itibarını zedeliyor.

Bu açıkça, insani faaliyetlere ilişkin olarak bir güven sıkıntısı yaşandığını ve Kızılhaç ve Kızılay Hareketi'nin bu sorunu resmen ele almasının uygun olduğunu ve Aralık ayında düzenleyeceği 33. uluslararası konferansta çözümlerin yollarını aradığını gösteriyor.

Hepimiz biliyoruz ki güven, insani faaliyetlerin temeli ve insani faaliyette yer alan herkesin güvenini kazanmadan başarılı, hatta var olamayacağız. Güven konusundaki bu mücadele, Uluslararası Kızılhaç Komitesi'nde (ICRC) bizim için özellikle önemlidir, çünkü şimdi ortaklıklar yaparak çalışmaya her zamankinden daha fazla öncelik veriyoruz.

Her yıl, ICRC yüzlerce gözaltı merkezini ziyaret ediyor, düzenlerle silahlı çatışma hattında insani yardım sağlıyor ve çatışmaların tüm taraflarıyla mahrem diyaloglar yürütüyor. Bütün bunları güvenilir olduğumuz sürece yapabiliriz ve bu güvenilirliğimizi korumamız gerekiyor.

ICRC Siyasa Başkanı Dr. Hugo Slim'in blog yazısının orijinaline bu linkten ulaşabilirsiniz:
<https://blogs.icrc.org/law-and-policy/2019/10/24/trust-humanitarian/>